

MENÜ

KIÁLLÍTÁS TÉMA TÁRGY PROGRAMAJÁNLÓ RÉGÉSZET KIADVÁNY DIGITALIZÁCIÓ
MÚZEUMOK ŐSZI FESZTIVÁLJA PULSZKY TÁRSASÁG KONFERENCIA MÚZEUMPEDAGÓGIA
DÍJ

Műteremből a múzeumba – Egy Simon-Mazula Tibor festmény története

Ván Hajnalka

2019-12-18 17:00

Simon-Mazula Tibor, békéscsabai születésű festőművész életútja nem a szokásos itthoni karriereknek megfelelően alakult. A szegedi főiskola elvégzése után hazaköltözött, és Csabán vállalt rajz és matematika tanári állást, utána Budapesten rövidfilmkészítést és operatőrséget tanult, majd Dubajba ment, ahol művészeti vezetőként dolgozott. Ám ezek is csak szegletei művészeti érdeklődésének, hiszen középiskolás korában már aktívan zenélt. Értékalapú és teljesítménycentrikus gondolkodása már ekkor megmutatkozott. Mind a képzőművészetben, mind a zenében a klasszikus, mérhető tudás szolgált számára mértékül, és sokkal inkább a rock and roll, mint az alternatív zene állt hozzá közel, illetve mindig is a rajzkészségből fakadó képalkotás vonzotta. Így jutott el – célirányosan képzelve el kiteljesedését – a San Francisco-i Művészeti Akadémia mesterképzésére. Festészete innentől aposztrofálható.

MENÜ

Simon-Mazula Tibor az európai kultúrát magába szívva, a reneszánsz nagymesterek képalkotói módszereit alapul véve rá- és beleépítette képeibe a szabadszellemű, önmegvalósító Amerika lendületét. Kevés dolog van a képein: jellemzően csak egy alak, egy szűk enteriőr, vagy egy kivágat, egy részlet. Szokatlan a látószög, kissé magasról láttatja modelljét (felesége az ábrázolt alak). Művei alapvetően melankolikus hangulatot árasztanak, azt a fajta meditatív állapotot, melyet Dürer Melankóliájáról is ismerhetünk. Ott az allegorikus alakot a rengeteg, jelentéssel bíró, szimbolikus tárgy vette körül. Simon-Mazula Tibor képein eszköztelenül jelenik meg a nő, mégis „olvasni tudunk” gondolataiban. Hiszen a mi életünket is éli, akár magunkat is láthatjuk benne.

Áttételesen benne vannak képeiben, minden tudást tömörítve, a képzőművészet mérföldköveinek számító nagymesterek, a nagy, későgotikus rajzólótól, a romantikus William Turneren át, az amerikai absztrakt expesszionizmust is érintve végül David Hockneyt is eszünkbe juttatja. Ugyanakkor, nem hivatkozik, hanem szerényen, dolgoosan, mesteremberhez méltóan alázatos tisztelettel bánik ezen eszközökkel és ismeretekkel, és mindebből csak esszenciális mennyiséget rejt bele képeibe, hogy megmaradhassanak a felfedezés örömeire vágyóknak. Ismeri a trendeket, ismeri a festészet aktuális világát. Ezért kortárs is, ezért mai is, vagyis élő, alakuló, inspiratív.

MENÜ

Őt, ezt a művészt kívánta megmutatni a békéscsabai Munkácsy Mihály Múzeum, ezért 2019-ben megrendeztük első jelentős önálló magyarországi tárlatát (2019. augusztus 16. – október 13.). Simon-Mazula Tiborban a régi korok művészeiben élő, szülővárosi izgalom is munkált, mely kiderült, sokkal inkább Amerikának köszönhető, akiknek fontos az indulás helyszínén önmagukat megmutatni. Tibor a csabai tárlaton bő két tucat munkáját állította ki. A művek az elmúlt közel hét év termései voltak, melyek nem igényeltek kronologikus rendezést, hiszen mind a „kiérlelés után” született. Ennek ellenére voltak az anyagban egységek, ilyen a még Amerikában és már újra itthon, Magyarországon született festmények, vagy a *Hot Tub* című alkotásai, de mégsem volt retrospektív íze a válogatásnak. A látogató szemében egységes tárlat a kiállításához készült kötetből vált jobban megismerhetővé (kiadta: Sfumato Művészeti Társaság, Békéscsaba, 2019). A művész azonosnak nevezhető képi világában karakteres gondolati húzások rejlenek. Így, fellapozva a katalógust, szembesülhetünk a fejezetek révén „ciklusaival”: *Pure Beauty (Elemi szépség – ez lett a kiállítás címe is)*, *Recollection*, *Dawning*, *Fidelity*. Sorozatok címe és ars poetika is rejlik ezekben a megnevezésekben. Tudatosság és ösztönösség, ahogy a Simon-Mazula reál oldala karon ragadja emocionális jegyeit és együtt haladva munkálkodnak.

A tárlat megnyitója rendhagyóra sikeredett. A legjobb értelemben véve a jelzőt. Pálfalusi Zsolt filozófus, az ELTE esztétika tanszékének egykori tanára, aki jelenleg a MOME-n oktat, nem a kimondott, hanem az írott szó jelenébe, az alkotófolyamatba vonta be a közönséget. Gondolatai, a 20. század és kortárs művészet esetében az értékes és értéktelen jelentése, illetve a műalkotás és a giccs tárgya körül forogtak. Vetítéssel és zenével kísért ideakeresése/értelmezése megadta a tárlat indításának pozitív erejét.

A kiállítás ideje alatt többször is fogadtunk iskolai csoportokat és rendeztünk múzeumpedagógiai foglalkozást, mely utóbbit a művész bevonásával, a *Mestertől tanulni* projektünk részeként bonyolítottuk le.

A nyári megnyitó kompenzálásaként, illetve tartalmat adva csabai helyszíneként az országos Magyar Festészet Napja programsorozatnak, egy finisszázzsal zártuk a kiállítást. Erre az alkalomra egy beszélgetést szerveztünk és Simon-Mazula Tibor zenei/videós korszakát megidézve, egy régi kollégája meghívásával a Szűcsinger formáció, avagy Szűcs Krisztián zenész és Szálinger Balázs költő tette összművészeti a rendezvényt.

A tárlatot, büszkén mondhatjuk, érdeklődés kísérte, a hozzá kapcsolt eseményeket értékelte és élvezte a közönség. Ezért, mikor bontás után a művész úgy döntött, hogy egy festményét (*Folding/Hajtás*. 2012, olaj, vászon, 91,4x61 cm) a múzeumnak ajándékozza, szó szerint jutalomként éltük meg. Működési szabályzatunkban nincs benne, hogy a kiállított művésztől a szerződés megkötésekor a tárlatért cserébe művet kérjünk. Inkább kapcsolati alapon szerveződik ma a gyűjteménygyarapítás. A művészek, akik életet szeretnének látni műveik jelenében és jövőjében, illetve történetét életművük körül, vagyis dolgozni rajta, és hajtani, mint egy kereket, azt nemcsak a galeristáknak, hanem nekünk, múzeumi dolgozóknak is mozgatni kell. Békéscsabához sok jeles alkotó kapcsolódik, és egyetlen előnyünk Budapesthez képest, hogy a művészeknek van hova „visszajöjjenek”, van hova adományozzanak. Perlrott Csaba Vilmos is Békéscsabára szerette volna hagyni életművének egy részét, ám 1953-as személyes megkeresésekor éppen nem volt

MENÜ

érdemben megfelelő szakember ennek értékelésére. A nemzetközi hírű Sigismond Kolos-vary kutatásához Békéscsaba a magyarországi intézményi bázis, de Tevan Margit ötvösművész öröksége is, osztozva az Iparművészeti Múzeummal, nálunk a legteljesebb. Vagy Gubis Mihály underground művész sajnálatos módon, korán lezárult életművének szintén Békésben van a fészke. Nem is beszélve Munkácsyról, de a 19. századi mester egy külön lapra tartozik. Ugorjunk viszont vissza a kortárs alkotókhoz!

Ha mindenki úgy gondolkodna, mint a nagy nemzeti gyűjteményeink alapításakor, hogy világot lát és utána a nemes eszméket hazahozza, akkor sok ilyen élménnyel gazdagodhatnánk, mint Simon-Mazula Tibor története. Simon-Mazula a művészet legnagyobbjaival ismerkedhetett meg Amerikában, barátságot kötött Jim Morrison egykori tanárával (Jack Hirschman), vagy kiállított a Miami Beach-i SCOPE-on, M. C. Escher műveivel egyetemben San Francisco-ban, Dél Kaliforniában Keith Haring és a legjelentősebb kortárs street artist-ok (mint például Ben Eine vagy D*Face) munkáival és mégis, fontos volt számára, hogy kiállítson szülővárosában, és kéretlenül is festményt adományozzon a kiállításán dolgozó múzeumnak. Lehet, hogy nem egyedi a történet, de nekünk példaértékű. Mert nem ő kívánt jobbá válni azzal, hogy bekerül egy közgyűjtemény névsorába, hanem mert hálából tette.

A Munkácsy Mihály Múzeumban dolgozott egy hatásában jelentős helyi művész, mint muzeológus. Mokus József (1892-1972) festő-, és pedagógusként működött, és bár olyan neves hazai képző- és iparművészeket indított útjára, mint Balázs Irén, Bohus Zoltán, Fajó János, Lukoviczky Endre, Mengyán András és Bereznai Péter, mégis, az utókor a múzeumi munkáját úgy értékelte, hogy a gyarapításért nem tett eleget. Vagyis nem csak a művészeknél érhető tetten az összművészetekre való törekvés, hanem kifejezetten elvárt a muzeológustól, hogy munkáját sokrétűen és eredményesen végezze, a műteremlátogatástól a kiállítóterekig, és a kiállítóterektől a raktárakig. Ez, azt gondolom, a munkánk igazi, tiszta és jutalmazó része.

Megosztás 223

Tweet